

ZGODNJA DANICA. KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 28. svečana 1890.

List 9.

Govor podpredsednika prelata dr. Andr. Čebaška pri 21. občnem zboru kat. družbe 12. svečana.

(Konec.)

Dostaviti moramo še tukaj, da kat. Cerkev tirja, da verujemo vse, kar je Bog razodel. Saj sprejmemo vse resnice zavoljo božje resničnosti in vsegavednosti, ki se ne more motiti ali lagati; toraj imajo po svojem viru vse resnice enako veljavo, namreč božjo, in kdor eno zaverže, bi dosledno zavgel vse druge, toraj: verovati vse ali nič. Tudi so vse verske resnice v terdni zvezi, da se ne morejo ločiti, so deli ali kamni enega skrivnostnega poslopja božjega. Zato Kristus določno zapové: učite jih spolnovati vse kar sem zapovedal, in zaterdi, le ena čerka ali pika ne bo prešla. Sv. Cerkev pa je ob vsih časih izobčevala in krivoverce imenovala tudi take, ki so vedoma in radovoljno tajili tudi le eno resnico božjo. Nespamet in nedoslednost je toraj, ako kdo pravi, to verujem, tega pa ne; n. pr.: verujem, da je Cerkev nezmotljiva, ne verujem pa tega, da bi bil papež nezmotljiv. Ako zaveržeš to, zaveržeš tudi uno; oboje je v tesni, neločljivi zvezi, oboje ima en vir in ravno tisti namen.

Odgovorimo še kratko na vprašanje: Ktera pa je prava Cerkev Kristusova, ali naša rimsko-katoliška, ali pravoslavna? (Druzi tukaj po svojem namenu ne jemljemo v misel). Gotovo le ena, ker je le en Kristus, nevidna glava, ki se ne dá deliti, in gotovo tista, ktero je On postavil. To pa je On sam očitno povedal z besedami: Ti si Peter (skala) in na to skalo bom zidal svojo Cerkev. Toraj je tista Njegova Cerkev, ki je postavljena na sv. Petra skalo, in ker

je apostelj Peter v Rimu bil in umerl, toraj rimska Cerkev; ter resničen je pregovor sv. Ambroža: Kjer je Peter, tam je Cerkev; in sv. Hieronim piše papežu Damazu: S tvojo Svetostjo sem v zvezi: kajti vem, da je na to skalo Cerkev postavljena. Tudi vsa zgodovina, vsa stoletja poterjajo to pervaštvo, naj viši oblast in veljavo Rimske cerkve. Vedno so se papeži obnašali kot glavarji vesoljne cerkve, in ves verni svet je priznaval to njihovo predstvo, tako da ni treba naštevati posameznih prič in cerkvenih zborov.

Tudi ima le rimsko-katoliška Cerkev vsa znamenja prave Cerkve, je namreč edina v nauku in službi božji, v svojem vidnem poglavarju: je sveta, ne le po svojem Začetniku, tudi po svojem nauku in vsih pomočkih zveličanja, ter je rodovitna mati brez števila veliko svetnikov; vesoljna, ker je za vse kraje in čase, ter kot popolno božje razodenje ima vsa sredstva za večni poklic človeški: je apostoljska, ker je od časov apostelnov, in za svoje predpostavljene ima škofe, naslednike apostelnov, ki so v zvezi z Rimskim papežem.

Vsih teh znamenj in sredstev pa nima pravoslavna cerkev, in torej ni prava cerkev od Kristusa postavljena, ne priznava Rimskega papeža za poglavarja, temuč le carigraška patrijarha ali svetnega glavarja, cara, kralja itd. itd. Tudi ni od apostoljskih časov, temuč še le iz 9. ali 11. stoletja, ko jo je napuh in častilakomnost, sploh sebičnost ločila od prave Cerkve; v nji ni prave edinosti v veri, ter če dalje bolj razpada v razne sekte (ločine), ki se čertijo med seboj.

Ravno zato ni istina, da ni nič razločka med kat. in pravoslavno cerkvijo, ali vsaj nikakor

ne bistvenega. Ti razložki so namreč nekaj bistveni, nekaj le obredni, nebistveni, kakoršni so tudi pri zedinjenih Gerkih, n. pr., da delé sv. obhajilo pod dvema podobama, da se kleriki pred posvečenjem ženijo i. t. d. Florenški vesoljni zbor l. 1439, na katerem so se Gerki zedinili z Latinci, imenuje pet razložkov, namreč, 1. izhajanje sv. Duha od Očeta in Sina; 2. da so vice in se zamore pomagati dušam v vicah; 3. da pravični in hudobni precej po smerti prejmejo plačilo in kazen (in ne še le po vesoljni sodbi); 4. da se sv. Rešnje Telo v opresnem ali neopresnem kruhu veljavno posveti; 5. da ima Rimski papež pervaštvo vse cerkve, da je oče in učenik vsih vernih. Med temi so gotovo verski razložki 1., 3., in 5., in tem se smé še pridjati verski razložek zastran nerazvezljivosti sv. zakona, in v naših časih še resnica čistega spočetja M. D., in papeževa nezmotljivost.

Le kratko naj omenimo, da so verski ti razložki prav bistveni; n. pr., kdor taji izhod sv. Duha od Očeta in Sina, mora dosledno tajiti sv. Trojico, kajti potem bi ne bilo pravega razložka med Sinom in sv. Duhom, ako sta oba le iz Očeta; kdor pa taji sv. Trojico, taji kerščanstvo, čigar podlaga in naj imenitniša resnica je sv. Trojica. Kdor taji pervaštvo rimskega papeža, podkopuje sv. Cerkev, ki je zidana na Petra, bila bi telo brez glave. Kdor taji nerazvezljivost sv. zakona, dosledno taji tudi njega svetost, ali zakramentalni značaj; ravno to velja o družih verskih razložkih. Sploh iz zmote in pregrehe ne more priti dober sad. To priča dovelj zgodovina in sedanji žalostni stan pravoslavne cerkve, ki je oterpnjena, brez pravega nadnatornega življenja in napredka, revna sužnja države, ter jo razjeda nevednost in spridenost duhovnikov in lajkov, čedalje bolj razpada in pelje v žalosten stan nihilizma. Ako bi je ne podpirala napčna politika, bila bi že zdavnej razpadla, ali pa po srečnejših razmerah se vernila v edinost kat. Cerkve. Pač naši prenapeti liberalci ne vedó, kam tirajo revno ljudstvo s svojo sleparijo, namreč naravnost v krivoverstvo, poslednjič v brezverstvo ali nihilizem, z ničevno pritvezo, da bi dosegli čisto slovansko službo božjo, češ, da pristoji slovenskemu narodu.

Toda razodeta resnica je nezmerno viši od slovenske besede, in liberalni „mužiki“ navadno ne obiskujejo službe božje, ko bi bila tudi slovanska, kakor to priča njihovo malo cerkveno življenje. Tudi očitajo kat. Cerkvi, da je nesterpna; toda le v tem pomenu, da ji resnica in zmota, vera in narodnost ni enaka. Sicer pa

nesrečni Poljaki žalostno pričajo nesterpnost pravoslavne ruske cerkve.

Le kat. Cerkev je toraj pravo kraljestvo božje na zemlji, vstanovljeno in varovano od Kristusa samega. Ona je sicer, kakor njen Začetnik, vedno sovražena in preganjana, od časa aposteljniov do današnjega dne; toda ona je preživela vsa krivoverstva, ki so zginila, kakor vsa človeška dela od starih gnostikov do sedanjih starokatolikov. Ona se ni postarala ali preživela, da bi ne mogla več uspešno delati; vedno mlada je, vedno rodovitna na vse strani, bodi si v znanstvenem, naravnem ali socialnem oziru; vedno širi vede in čednosti, omiko in prostost. Ona pošilja še vedno svoje poslance na vse kraje, proti vzhodu in zahodu, proti jugu in severu. Število njenih otrok se ne manjša, temuč rase od veka do veka; iz gorčičnega zernja je postalo mogočno drevo, kraljestvo, ki ne bo nehalo, temuč stalo do konca. Tudi dan danes zamore le to kraljestvo božje vstanoviti pravi mir in red med razdraženimi narodi, spet dati resnici zmago zoper zmoto, in sploh rešiti človeško družbo časnega in večnega pogina.

Zato je katoliška zavest ali živo prepričanje o božji veljavi sv. Cerkve vedno in povsod potrebno, bodi si v javnem ali zasebnem življenji; vse sloni na tej zavesti, vsemu je edino pravi temelj, bodi si v šoli ali raznih družtvih, pri volitvah ali zborih; le potem je vse zanesljivo, ako je tudi katoliško; ako pa to ni, vse drugo ne zadostuje. „Glasi“ kat. družbe so to večkrat povdarjali, osobito v stavku: Katol. cerkev drevo spoznanja in življenja, t. j. nezmotljiva in edinozveličavna: to ste dve prednosti, ki jo neizmerno povzdigujete čez vsa druga verospoznanja. Še bolj obširno in temeljito je pojasnil imenitnost sv. Cerkve in naše dolžnosti do nje slavno znani prelat Kosar v svoji izverstni knjižici: Katoliška Cerkev in njeni sovražniki, — knjižica, ki je vredna, da jo je P. Stare S. J. na leci naše stoljne cerkve javno priporočal in izrekel željo, da bi se našla v vsaki hiši.

V zasebnem življenji naj bi sleherni v sebi budil katoliško zavest tudi s tem, da bi vsako jutro Boga zahvalil za veliko srečo, da je katoličan, in vsak večer prosil, da kot verni katoličan živi in umerje.

K koncu prav živo priporočam vsim: Trdno in zvesto se oklenimo in deržimo svoje nar boljše matere, katoliške Cerkve, v sedanji nestaviti, nevarni dobi; po svoji moči skerbimo, da se budi in širi blaga zavest o njeni resnici in veljavi. Z detinsko ljubeznijo se oklenimo tega stebra

resnice v vsaki nevarnosti in skušnjavi, ker nas varno vodi k viru resnice in milosti. Zato proč z vso malomarnostjo in mlačnostjo; odločnosti in vneme je treba, časi so resni in hudi. Nasproti si stojita dva tabora: vera in brezverstvo, Kristus in antikrist; na desno ali levo! Srede ni! Navdušeno se odločimo za Kristusa in njegovo sv. Cerkev, za katero se vsak dan pri naj svetejšem opravilu pri več stotisučih oltarjev moli po povelji sv. Očeta: „za prostost in povišanje sv. Cerkev“; zato z enim glasom kličimo: crescat, floreat S. Ecclesia! Vivat Leo XIII!

Kratek obseg papeževe okrožnice o dolžnostih katoličanov.

(Dalje.)

Sv. Cerkev je razločna od vsake deželske družbe. Če tudi je Cerkev nekako podobna kalcemu kraljestvu, pa je vendar njen začetek, njen namen, vse njeno bistvo zelo zelo razločno od vsih posvetnih držav. Cerkev ima vsled tega pravico, da obstoji po svojih lastnih in tacihi postavah in vravnava, ki so njeni natori primérne. Ona je dalje ne le v sebi popolna družba, temuč ona tudi v častitljivosti presega vsako drugo človeško družbo; zato nikakor ni pravično od nje tirjati, da bi se pridruževala homatijam politiških strank in da bi svoje pravice žertvovala spremembam državnih prekucij. (Kakor je n. pr. zdaj na Rimskem.)

Iz ravno tega vzroka pa je tudi Cerkvi, kakor koli je goreča za svoje lastne pravice, vendar vsaka tuja pravica častitljiva in nedotikljiva; nji nikakor ni lastno za kako posebno obliko države mimo druge več ljubezen razodevati, in ona ne sega v vravno zgoli meščanskih in državljanskih razmér kerščanskih narodov: vsakoršne države in vsakoršne vravnave so Cerkvi prav, samo da pri tem more obstajati vera in čednost. (To se pravi: Cerkev se nikoli ne vtika v to, če je kaka dežela cesarstvo, kraljestvo, kneževina itd., ali pa ljudovlada (republika), samo da more sv. vera s svojimi pravicami in čednostmi zraven tega obstati.) Po teh nazorih sv. Cerkve morajo tudi posamezni kristjani vravnovati svoje nazore in djanja.

Brez dvoma se smejo verniki politiških djanj (služb itd.) vdeleževati, in v politiških bojih za to si prizadevati, da zmagajo tiste misli (nazori), ktere cenijo za koristne v občni blagor, samo da pri tem ni kaj zoper resnico in pravico.

Toda zloraba sv. vere bi bila, ako bi hotli Cerkev strankarskim namenom služno storiti, od

nje zahtevati, da jim pomaga nasprotnike pokončavati. Temu nasproti morajo otrokom sv. Cerkve verske koristi biti nad vse drugo. Pa tudi v državnih rečeh — sej te se od postave čednosti in od vere ne morejo ločiti — morajo zmeraj in čez vse drugim pred očmi imeti to, kar je veri in Cerkvi dobro in koristno. Kjer pa korist sv. Cerkve pride v nevarnost, tam morajo sami vsakteri prepir opustiti, ter edino in enodušno versko ali cerkveno reč, ki je v nevarnosti, kakor svojo lastino braniti: sej ta je njih naj višje dobro in po tej se mora vse drugo vravnati. — To sv. Oče nadalje bolj natanko pojasnujejo.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Novosti za pirhe.

Duhovna samota, ali: osem dnevnih duhovnih vaj v 24 premišljevanjih. Po Jož. Pergmayrji S. J. spisal P. Tadej Gregorič, frančiškanske provincije Ex-Custos in prokurator. Z dovolj. prečast. redovnega predstojništva. V zalogi III. reda. Natisnil J. Krajec v Rudolfovem 1890.

Prečast. P. Hugolin priporoča to prijazno in prav ginljivo pisano knjigo in omenja, kako se je pogrešala taka knjiga za domačo rabo o misijonih: pogrešala se po samostanih, ker je mnogo bratov lajkov, ki ne znajo družih jezikov; pogrešala se za tretjorednike in ude bratovščin, ki se gotovo enkrat v življenji pripravljajo za dolgo spoved, in k temu so duhovne vaje naj boljši pripomoček. Ravno iz tega ozira je to delo gorkega priporočevanja vredno sploh za duhovne in za vernike. — Ima pa 223 strani v mali osmini, z razločnim tisom in precej velikimi novimi čerkami. Cena je 50 kr. in dobiva se v zakristijah franč. in kapucinskih samostanov v Ljubljani, Kamniku, Rudolfovem, Loki, Kerškem, Gorici, Celji, Nazaretu, Brežicah, Mariboru in sv. Trojici. P. Hugolin jo pošilja tudi po pošti; poštnina stane 5 kr. Naj bode tedaj Slovencem prav iskreno priporočena, ker nadjati se smemo po pravici, da bode veliko pripomogla k zboljšanju in toraj k zveličanju Slovencev.

Hoja za Marijo Devico, ali: posnemanje njenih čednosti. Po P. Sebastijanu Zajlerju, premonstratencu, posnel duhoven B. Bartol. Na svitlo dalo društvo sv. Mohora v Celovcu. Drugi natis. Z dovolj. v. č. Kerškega škofijstva. Cena mehko vezane za ude 40 kr., za druge 50 kr.; v usnji z zlato obrezo 60 kr.; po pošti 10 kr. več. Ta prav lična knjižica s 220 str. ima 42 poglavji prav lepih nauk po zgledu Marije D., in potem „Dostavek vsakdanjih navadnih molitev za dom in cerkev.“ Nauki utegnejo prav dobro služiti tudi pri „šmarnicah.“ Znani goreči g. pisatelj pravi med drugim v pregovoru: „Mislite si, da po tej drobni knjižici vas z nebés doli poučuje sama Marija, Mati Jezusova in vaša ljuba Mati, ter vas napeljuje k pobožnemu življenju...“

Der apostolische Seelsorger, oder: der Seelsorger, wie er sein und wirken soll. V. dr.

W. Cramer, Weihbischof. Dülmen 1889. Čisti dohodek za Bonifacijevo družbo. C. 3 marke v „Kat. bukvarni.“ Na 383 so v 16 oddelkih pojasnovane razne razmere, opravila in dolžnosti katoliškega duhovna in to delo utegne pomagati skerbnemu duhovnemu pastirju, da svojo sveto službo vredno, častljivo in koristno zveršuje.

Iz Ljubljane. (Občni zbor Vincencijeve družbe.) Preteklo nedeljo je Vincencijeva družba imela zjutraj v Marijanišču sv. mašo in zvečer ob sedmih občni zbor. Prečast. gosp. predsednik je ob kratkem pojasnil, da tudi preteklo leto blagoslov Božji družbe ni zapustil. Veliko število ubozih je bilo podpiranih več ali manj po hišah, v sirotišču in Marijanišču. Število sprejetih dečkov je bilo sicer večje; poljskih pridelkov je zaradi slabe letine došlo manj. Vendar izhajalo se je; zato pred vsim Bogu hvala! pa tudi blagim dobrotnikom in Bog jim plačaj! Podpiranih je bilo nad 270 družin in posameznih. O dohodkih in troških kažejo nekoliko naslednje številke:

	Dohodki.			Izdatki.		
Marijanišče	14.463	gld.	8 kr.	14.435	gld.	31½ kr.
I. Konferenca	2.159	"	1 "	1.957	"	31 "
II. "	1.272	"	83 "	1.226	"	42 "
Zavetišče	331	"	67 "	326	"	— "
Centr. svet	141	"	48 "	86	"	37 "

Skupaj 18.584 gld. 97 kr. 18.031 gld. 41½ kr.

Verh tega je došlo od več občin mnogo poljskih pridelkov. Natanko se bo razvidilo iz letnega sporočila, katero se bode v kratkem tiskalo in dobrotnikom razposlalo.

Društveni opravični svet, kateri je vsled vstavitve nove Vincencijeve konference v Teržiču povzdignjen v centralni svet za vojvodino Kranjsko, je pred kratkim predložil statistične izkaze o Vincencijevi družbi verhovnemu opravičnemu svetu na Dunaj, kateri jih sprejema od vsih v Avstriji obstoječih društev sv. Vinc. Pavlj. in priporoča glavnemu svetu (Generalrath) v Pariz, potem o stanju vseh Vincencijevih družb celega sveta poročilo predlaga sv. Očetu v Rimu.

Posvetovalo se je dalje o neki slaboumni, hromi deklici, Mariji Šetina iz Medvod, katero podpira konferenca Ljubniška (Leoben), in se že več let nahaja v hiralnici Knittelfelski. Za njo se je dobila vstanova 50 gld. iz kranjskega sirotiščinega zaklada.

Pastirski list sv. Očeta Leona XIII o dolžnostih katoličanov, katerega je Vincencijeva družba dunajska dala natisniti v 40.000 iztisih, ter ga razdeljuje med ljudi, naj bi se poslovenil in prav po nizki ceni razprodajal.

O mladini in šolskih dečkih v Marijanišču je poročal dr. Lampe. Število šolarjev je 123, kateri so prav pridni; 47 med njimi je bilo odličnih. — O Božiču so bile predstave, kakor v lani. Gojilo se je tudi petje. Obnašanje je vseskozi dobro. — Mojstri zelo radi sprejemajo v Marijanišču odgojene dečke in le-ti se dobro obnašajo v rokodelstvu (razun kake male izjeme). Čez vse želeli je, da bi se odgoja pri mojstrih nadaljevala, da bi gg. mojstri skerbili za njih lepo obnašanje doma, za molitev, za obiskovanje cerkve, za spoved, sv. Obhajilo itd., da bi imeli dobre zglede od gg. pomočnikov in sploh

od družine. To se tudi zgodi, pa škoda, da ne pri vsih. Ako gg. mojstri in gospodarji skerbijo za lepo obnašanje rokodelskih učencev, skerbijo s tem sami za-se. Sej vidi se, koliko je nezvestobe po svetu od strani brezverskega in torej nezvestega služabništva! Naj hujši rana je, ako kateri mojstri z dečki v tem oziru prav ne delajo.

(Opomnjeno bodi tukaj memogredé, da v Gorici imajo nekako zavetišče, azil, za zapuščene dečke („fruts abandonats“), v katerem ostanejo dečki tudi še potlej, ko se kacega rokodelstva poprimejo. Ti dečki zvečer vselej hodijo od mojstrov nazaj v azil in ondi prenočujejo. Zjutraj jih kdo odrasčenih pelje celo rajdo in oddá vsacega svojemu mojstru; o svojem času gre po-nje in jih pripelje domú v zavetišče itd. Kako dobro je to za mladino, to je očitno; s tem ostanejo dečki v lepem redu z domačimi molitvami, s posvečevanjem nedelj in praznikov, s prejetjem ss. zakramentov, in sploh ni toliko nevarnosti za pohujšanje, ter se veliko lažje dobri ohranijo. Veliko dečkov bi pod takim nadzorstvom se vterdilo in ostalo dobrih, ki brez tega grejo v pogin na duši in na telesu.)

Z Iga, 20. sveč. (Bratovščina treznosti.) Žalostna resnica je, da nezmerno vživanje žganja napravlja grozne nesreče, ne le pri divjakih novega sveta, ampak tudi po katoliških evropskih deželah. Ta nesrečna žganjska kuga razširjala se je prestrašno tudi po naših slovenskih pokrajinah in njeni nasledki so bili grozni za družbinstvo in za pravnost. Zadolževanje in ubožstvo, domači razpori in prepiri, vedno bolj pogosti primerljivi neprevidene smerti vsled pijanosti, pretepi in uboji, vse to je glasno pa žalostno klicalo na pomagaje. Prav hvaležni moramo biti našemu visokočastitljivemu škofijstvu za družbo treznosti in z njo sklenjene cerkvene odpustke, kakor tudi za pripomine, kako naj se družba vstanovi, da doseže gotovi in izdatni vspéh. Že dve leti oglašajo se v naši fari številni v to bratovščino in med letošnjim podučevanjem in izpraševanjem za velikonočno spoved narastlo je število dosedaj vpisanih udov v to času primerno bratovščino na 1560 udov. Po podučljivih in budljivih govorih spoznalo je naše ljudstvo, kako gerd in zaničljiv greh da je pijanost, posebno še za kristjana, ki se je že pri sv. kerstu odpovedal svetu, hudiču in hudemu poželenju. In hvala bodi sveti Družini, dosedanji vspehi so kaj povoljni, in nasledki te bratovščine kaj veseli; mnoge družine postale so zopet srečne in vesele, gospodarji trezni in varčni. Če je tudi navada železna srajca, z božjo pomočjo se pa vendar le sleče. Kdor zares hoče, če bi bil še tako zastaran pijanec, lahko se še poboljša in spreoberne. Milost božja je močnejša kot natora. Tej slabosti vdani naj se ogiba, kolikor naj več more, vsake priložnosti; naj misli na terpečega Jezusa in njegovo žgečo žejo; naj se spominja na smert, sodbo, pekel in nebesa; naj prejema pogosto presvete zakramente in Boga za milost poboljšanja prosi.

Slovesno pričetje te bratovščine za našo obširno faro izverševalo se je pustni ponedeljek in torek. Obakrat je bila o ¼ 10ih sv. maša pred izpostavljenim presv. R. Telesom s primernim nagovorom, kako potrebna in važna je ta bratovščina, in razlagana so bila glavna vodila družbe treznosti v čast sv. Družini, namen družbe in dolžnosti udov te bra-

toščine. Cerkev je bila napolnjena, kakor ob nedeljah in praznikih. Po pridigi smo glasno in očitno pred Jezusom v najsvetejšim zakramentu obljubo treznosti ponovili in ljudstvo je glasno odgovarjalo na vprašanja: Ali obljubite, da se hočete, kar le mogoče, zderžati žganih pijač, zlasti s špiritom napravljenega žganja? ali obljubite, da se hočete varovati nezmernosti v pijači? ali obljubite, da hočete tudi druge odvracovati od nezmernosti v pijači, in moliti vsaki dan dve Češčena-Mariji, eno za stanovitnost v storjenem sklepu, eno pa za spreobrnjenje pijanosti vdanih? Na ta posamezna vprašanja, je ljudstvo po cerkvi glasno in slovesno odgovarjalo: Obljubimo to zvesto spolnovati. Po sveti maši smo molili še rožni venec, in lavretanske litanije ter prejeli blagoslov z Najsvetejšim. V serce ginjeno, radostno sv. veselja prevzeto, poterjeno v junaškem sklepu varovati se opojljivih pijač, vračalo se je verno ljudstvo po ginljivi službi božji s hvaležnim srcem na svoj dom.

Konečno naj še dostavim, da bodo prvo nedeljo v postu prišli veleč. gospod predstojnik tretjega reda, ter imeli popoldne ob 2h govor o tretjem svetovnem redu sv. Frančiška.

Teržaški postni pastirski list. (Konec.) Pa štiridesetdanski post — sem rekel — je tudi čas zveličanja. Dobro vam je v spominu, preljubi, kako se je pred kratkim širila po mestu in deželi nalezljiva bolezen, ki ima različna imena. Ni bilo sicer pri njej nobene posebne nevarnosti, in vendar se je opazovala povsod nenavadna živahnost, klicali so se na pomoč zdravniki itd. (Dop. prihodnjič.)

Zakaj tolika razburjenost, tolik strah? Zato, ker je bilo v nevarnosti, če tudi le majhni, telesno zdravje, to je bilo treba ohraniti, ali ga zopet pridobiti. Zdaj pa vprašam, se ima mar enaka pozornost in skerb za veliko bolj potrebno in dragoceno zdravje neumerljive duše? Glejte tu postni čas, ki nas strese iz spanja ter nam pravi, da je nastal dan zveličanja za naše bolne duše. Telesni zdravniki ne morejo nam terdno zagotoviti telesnega zdravja, postni čas pa nam podaja toliko zdravil, da nam popolnoma zagotovi zdravje naše duše, da le hočemo in znamo se jih poslužiti. O koliko jih je teh duhovnih zdravil, ktera nam v tem času ponuja sv. Cerkev, zdravil, o kterih zdravilni moči nam ni dvomiti, ki so povse pripravna za različne duševne bolezni, ki nam preté.

V prvi versti ste lahkomišljenost in malomarnost plodoviti materi mnogoverstnih bolezni, ne le telesnih, pač pa tudi brezštevilnih нравnih pregreškov. In glejte tu sv. Cerkev, ki nam kliče zveličavni: „Spominjaj se, o človek!“ kakor nas je resno opominjal že sv. papež Leon: „Spoznaj, o kristjan, svojo vrednost, in ker si deležen postal natore božje, nikar se ne vračaj zopet k svoji prejšnji popačenosti s pregrešnim življenjem. Spominjaj se, katere Glave in katerega Telesa ud da si. Pomisli, da si bil rešen iz oblasti teme in prestavljen v svetlobo in kraljestvo božje.“

Verhu tega, kakor zloraba tudi drugače neškodljivih jedil in pijač veliko škodo napravi telesu, tako tudi zloraba počutnih razveseljevanj navadno povzroči veliko škodo dušnemu zdravju. Zato pa nas sv. Cerkev znova opominja z besedami sv. Evangelija: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi? ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?“ (Matth. 16, 26). Bo morda tak po-

svetnjak z nespametnežem v priliki klical: „O! duša moja, mnogo blaga imaš spravljenega za veliko let; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje!“ O! spominja naj se on besed, ki sledé: „Pa Bog mu je rekel: neumnež! to noč še tirjala se bode od tebe tvoja duša.“ (Luc. 12, 19, 20).

Drugo zlo, in to najhujše, je duševna zaslepljenost; to nam pravi sam nebeški Zveličar govoreč Izraelskemu ljudstvu: „To ljudstvo je oterpnjenega serca, z ušesi težko sliši, z očmi meži: zato, da bi z očmi ne videli, z ušesi ne slišali in s srcem ne razumeli, da bi se povernili ter bi jih jaz ozdravil.“ (Matth. 13, 15).

Tudi proti temu strašnemu zlegu ponuja nam sv. Cerkev, ta vedno skerbna Mati, v sv. času štiridesetdanskega posta primerno zdravilo. Z ljubeznjivim glasom kliče k sebi svoje verne otroke ter jih vabi z besedami Psalmista: „Pridite otroci, poslušajte me; Boga se bati vas bom učila“ (Ps. 33). Temu vabilu in obljubi pridružijo se tudi djanja; kajti med štiridesetdanskim postom mnogo bolj kakor o drugih časih nam doni na uho beseda božja v pridigah, nauk in raznih izvanrednih pobožnih vajah.

Gledé na vse tó, kdo ne bo prepričan, da je sv. postni čas res zveličavni čas?

Ker nam dobrotljivi Bog podeljuje v tem zveličavnem času toliko sredstev posvečevanja za naše duše, mar ne bode lahko vsakteremu izmed nas ponavljal besede preroka Izaija: „Kaj moral bi bil še storiti za svoj vinograd, pa nisem storil?“ (5, 4.)

Toda tako velika skerb, tako nujna vabila, tolika ljubezen prave Matere zahtevajo od nas hvaležnost in pokorščino. Kako pa bomo skazali svojo pokorščino? Ako bomo spoznali svoje grehe ter skezanega serca se približali Gospodu, resnično ga proseč s prerokom: „Zanesi, o Gospod, zanesi svojemu ljudstvu, in nikar ne daj v posmeh svoje dedščine“ (Joel 2, 17); ako se bomo navdani s takimi čutili povernili k svojemu razžaljenemu Očetu nebeškemu po resnični pokori, kratko, ako bomo delali tako, da bo štiridesetdanski post za nas resnično prijeten čas, tedaj bomo gotovo spoznali, da so to dnevi zveličanja za časno in večno življenje.

Ako pa bomo — česar nas Bog varuj — gluhi za glas božji, ako bomo zamašili ušesa neprestanim vabilom miloserčnosti božje, ako bomo pustili, da oterpne naše serce, zametujoč ponujane nam milosti, o tedaj bojmo se, da se nad nami ne vresniči v našo škodo grozno pretenje, izrečeno po Psalmistu: „Obiskal bom s šibo njihove krivice, in z bičem njihove grehe.“ (Ps. 88, 32). Zakaj Bog sam je govoril: „Klical sem vas, pa ste se branili, stegoval sem svojo roko, pa ga ni bilo, da bi se bil ozerl; zaničevali ste vse moje svete in zanemarjali vse moje svarjenje; zato se bom tudi jaz smejal k vaši pogubi in posmehoval, kedar vas zadene, česar se bojite. Kedar nadloga neprevidoma pridere in poguba priverši, kakor vihar; kedar pride stiska in težava nad vas: tedaj me bodo klicali, pa jih ne bom uslišal; zgodaj bodo vstajali, pa me ne bodo našli, zato ker so sovražili krotitev in za strah Gospodov niso marali, ker se niso udali mojemu svetu in so vse moje svarjenje zaničevali.“ (Prov. 1, 24—30).

Da, preljubi, ako se bomo upirali glasu usmiljenega Očeta, ki nas sedaj kliče k spoznanju in

svetosti, dnevi sv. postnega časa, ki bi bili morali biti nam v zveličanje, se bodo premenili v dneve neizprosljive pravičnosti in kazni; zakaj tako je zdihoval Psalmist: „Daleč proč je zveličanje od grešnikov, zato ker niso iskali tvojih pravic.“ (Ps. 118, 155.)

Spoznajmo tedaj, kar je v zveličanje naši duši, sodelujmo vestno z milostjo, prinesimo vredni sad pokore, poboljšajmo to, kar smo po nevednosti pregrešili, da se ne vresničijo nad nami besede sv. Duha: „To ljudstvo je nespametno in neumno. O da bi bili modri in bi umeli in prevideli svoj konec.“ (Deuter. 32, 28, 29.)

Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa in ljubezen božja in vdeležitev sv. Duha bodi z vami vsemi. Amen. (2. Cor. 13, 13.)

V Terstu nedeljo Šestdesetnico 9. febr. 1890.

† IVAN NEPOMUK,
škof.

Čertice iz dnevnika.

Spisal J. B.

(Dalje.)

II.

Notranjski svet.

Notranjska stran kranjske dežele je sicer uboga, velik del te pokrajine je kraški svet, in nima mnogo krajev, kateri bi se zamogli meriti z lepimi gorenjskimi in dolenjskimi pokrajinami. Vendar je pa Notranjska bogatejša z naravskimi, posebno podzemeljskimi čudi, ktere so daleč po svetu znane. Kdo ni še slišal imenovati Idrije, komu je neznano Cerkljarsko jezero, ktero „ribiča, lovca in kmeta redi“? Kdo ne vé za Postojnske dupljine, ktere po vsem svetu slovijo? Ni mi namen tukaj pisati o teh naravnih redkostih; vendar naj smém zapisati nekaj verstic o tej reči, kar imam namreč v dnevniku zaznamovanega. Bival sem sedaj nekako v sredini, v sercu Notranjskega, ni mi bilo daleč do tega in unega; lahko sem si marsikaj ogledal. —

1. aprila sem obiskal z mladim knezom, svojim učencem, lastnino njegovega očeta, prečudni grad Predjamski (Lueg). Peljali smo se skozi Postojno in skozi Hrenovce do grada Predjame, kateri je kakor lastovičje gnjezdo vzdignjen na rob visoke in sterne pečine, ktera krije više, enako velikanskemu baldakinu, streho starinskega poslopja. Do poslopja se le od ene strani po mostiču dospeti zamore. V veliki dupljini nad gradom so razvaline starega Predjamskega gradu.

Bil je sedaj poderti grad lastnina znanega roparskega viteza Erazma Predjamskega — Luegerja. Umoril je bil ta nekega viteza, ter se je dolgo časa skrival v tem svojem neznanem in nepristopnem gnjezdu med temnimi lesovi. Dolgo so ga cesarski vojaki oblegali, hoteči ga izstradati, a on se jim je posmehoval, ter jim ovčje kože in celó zgodnje sadje v prepad metal; dobival je vse te reči po dolgi podzemeljski, daleč tje v Vipavsko dolino segajoči votlini. Izdajavec izmed Erazmovih hlapcev pokaže konečno vojakom, kje je skala naj tanjša, in kedaj bodo gotovo ubili viteza. Topova krogla je prebila in po-

derla skalo, ter končan je bil tako nesrečni vitez Erazem.

Ko smo ugledali čudni grad in ostanek starih razvalin, je prižgalo par mladenčev iz bližnje vasi baklje; peljali so nas v jamo, po kateri smo dobre pol ure hodili ter si ogledali čudne podzemeljske prostore, ozaljšane z mnogimi lepimi kapniki. Ne more se sicer ta jama meriti s Postojnsko, tudi pot po nji je sem ter tje zeló slaba; po blatu je treba gaziti, tudi ni menda še prav preiskana; vendar je tudi ta votlina zeló zanimiva, ter hrani mnogo lepega. Ogledali smo si še z okna gradovega divjeromantično dolinico, po kateri šumi potok, ter se vlija v podnožje pečine, v ktero je gradič prilepljen; zapisali smo si imena v bukve ptujcev, okrepčali se z dobro južino, ktero nam je pripravila žena Čehinja, soproga kneževskega logarja, ter odpeljali smo se proti večeru od jako zanimivega kraja. Naj tukaj še omenim, da se nahaja blizu grada jako zanimiva cerkva B. Marije Device, ktero je posvetil znani Teržaški škof, Enea Silvij Pikolomini (1447--1450), kateri je pozneje leta 1458 zasedel papežev prestol, ko papež Pij II. —

* * *

Nekega lepega pomladanskega dné sem na daljšem sprehodu obiskal v družbi dveh verlih prijateljev dolinico Št. Kocijansko. To je dolinica v gozdu, ne daleč od farne vasi Unca, in železnične postaje Rakek-a. Potok Oberh, kateri z nekterimi pritoki preteka Cirkljarsko dolino, izginja v zemljo, se tukaj kakor potok Rakek prikazuje, po kratkem teku bobni zopet v jamo, ter na drugi strani hriba izvira. Vali se po mali dolinici dalje, dokler bobneč in šumeč pod sterne skalo v Št. Kocijansko jamo ne izgine. To je jako krasen in redek naravni prizor. Nad dolinico, na griču, stojijo ostanki cerkvice, posvečene sv. mučeniku Kocijanu ali Kancijanu. Podoben je ves ta kraj unemu v Št. Kocijanu pri Vremah, kjer se znana „Reka“ skriva in prikazuje, dokler se v Št. Kocijansko jamo v silni prepad ne izgublja. Sv. Kancijana Slovenci od nekdanj zeló častijo. Mnogo ljudi je na njegovo ime kerščenih; vasi se po njem imenujejo, cerkve in oltarji so mu posvečeni. Čudno je to, da so njegove svetišča večidel pri kakem studencu, pri rekah, posebno tam, kjer se divje dereče vode po skalovju valijo, ali v slapih v podzemeljske hramove izlivajo. Dokazov temu bi zamogel mnogo navesti. Naj zadostuje Škocijan, o katerem sem govoril, in Škocijan na primorsko-kranjski meji. Govoril sem nekdanj o tem z blagim ranjnim tajnikom Goriškega nadškofa, monsign. Globočnikom, kateri je o sv. Kancijanu in tovarših spisal lepo molitveno knjigo, obsegajočo tudi življenje teh svetih mučencev. On je bil tudi mnenja, da odgovor na vprašanje, zakaj Slovenci tega svetnika zeló časté in zakaj so mu od nekdanj svetišča blizu vodá postavljali, imamo v Rimskem brevijariju. Bil je sveti Kancijan s sodrugi mučen blizu slovenske meje, znabiti že na slovenskih tléh, kamor je na voziču bežal iz Ogleja; in v brevijariju se bere, da je bil zasačen „ad Aquas Gradas“, kar znabiti „pri slapu“ pomenja, in menda tudi na mestu obglavljen. Temu je priterdil ranjki monsign. Globočnik in skoraj se ne dá tajiti, da je vzrok, da se postavljajo cerkve sv. Kocijanu blizu vodá, kraj, kjer je bil svetnik mučen. —

Ko smo se oddahnili v senci blizu mirišča stare cerkvice, vernili smo se proti domu. Prijetno je dišalo cvetje gojzdnega drevja in germovja, katero se je oblačilo v novo, sveže zeleno oblačilo; po vejah so skakljale in milo prepevale ptice. Nepozabljiv mi ostane ta sprehod, ali izlet v družbi dragih prijateljev. Zložil sem zvečer domá sledečo pesmico:

Ledene zime neprijetni dnovi
Vmaknili so se zdaj od nas;
Potihnili studeni so vetrovi,
Pomlajen kaže zemlja nam obraz.

Le hribom sneg še krije glave;
Zelén razgrinja pomlad pert,
V dišečem cvetu so dobrane,
Cvetlica zaljša travnik, vert.

Z drevés ko sneg se siplje cvetje,
Pokazal bo se skoraj sad;
In sliši se pastirjev petje
V dobravi danes pervikrat.

Pojó po logu lahke ptice;
Bučele v rožicah brenčé;
Metulji serkajo medice,
Iz cvetke v cvetko ferfolé.

Pomlad je zemljo pomladila,
Z Zveličarjem je svet že vstal;
Britkost se duši je umaknila,
Sercé mi up je nov navdál.
(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Amerika. Cesarski prestol v Braziliji je kakor čez noč prekucen, pravi „Wanderer“ v Minesoti, in kraljevi sedeži v Portugalu, Španiji in Italiji se gugljejo, in druge spodjedajo framasoni. Kako naglo in neprevidoma čez noč pride prekuc, če je kertovo delo framasonov to skerbno pripravljalo, to se je pokazalo v Braziliji. To vse pa je bilo že pred léti napovedano. Pripovedovalo se je posestnikom prestolov in sami bi bili morali vedeti, da glavna podpornja prestolov je katoliška Cerkev in glavni njih sovražnik pa framasonstvo. Niso pa hotli poslušati. Da se ravno po katoliških deželah prestoli podkopujejo, to bi jim bilo moralo oči odpreti. Velika loža na Laškem je nedavno izdala „delavno osnovo“ in zaznamnuje za eno glavnih nalóg: spodrivati katoliške vlade. Niso pa hotli slišati in ne videti in pustili so kerte riti. Še pomagali so jim pri tem. Katoliška Cerkev je bila usužnjevana in zatirana, persi kolodjev tega počenjanja pa z redivi kinčane.

Le papež sami so povzdignili glas in svarili zoper to nevarno skrivno zvezo. In v zahvalo za to so bili od vladarjev zapuščeni. Kakor je čutiti, se je vendar enemu evropejskih državnikov posvetilo pri tem framasonskem počenjanji. „Kabeltelegraf“ naznanjuje, da je Bismark angleškega ministerskega predsednika v pismu prosil, da naj nikar ne ponižuje Portugalije v prepiru zarad naselskih posestev. Ome-

njeni časnik še dalje svarí pred nevarnostmi in pravi k sklepu, da taki prekuci prepričujejo svét, da katoliška Cerkev ni sovražnica, ampak prijateljica in najtrdnjša podpornja vsake prave vlade, in da je nobena republika in nobena monarhija zatreti ne more. „Peklene vrata je ne bodo premagale.“ (Tudi vrata kertov framasonov ne!)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni namen:

Spomin na poslednje reči.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

„Štirje časi so, pravi sv. Bonaventura, na katere naj bi človek večkrat mislil: milostni čas svete sprave z Bogom, čas bolečin — smert, strašni čas ostre sodbe, poslednji dan, čas nesterpljivega terpljenja, večne kazni v pekl.“

Sveta sprava z Bogom je pot, ki vodi v nebo, in tako sv. učenik s temi besedami naznanja poslednje reči človekove, kakor jih navadno imenujemo: smert, sodbo, nebesa, pekel.

Prav za prav čaka človeka (ali naj bi ga čakala) le ena poslednja reč — Bog, posest, vživanje božje v nebesih, v večni blaženosti: to je človekov cilj, to bodi njegova prva in zadnja želja, za to je vstvarjen. A ker pelje pot v nebo slednjič skozi smert in sodbo; ker se slednjič oni, ki zgreši pot do nebes skozi smert in sodbo pogrezne v pekel: zato se vse imenovane po vsi pravici zovejo poslednje reči človekove, in jasno je, da je spomin na nje velike važnosti. Božja in človeška modrost se vjemata v tem: Kar delaš, stori s pomislikom, in glej na konec, govori znani pregovor; in sv. Duh opominja: V vseh svojih delih se spominjaj svojih poslednjih reči, in vekomaj ne boš grešil. Po zavisti hudičevi je prišel greh na svet, po grehu smert. To je naredil sovražnik; in njegovi priverženci ga posnemajo, to je, oni delajo sedaj in vedno na to, da bi zaterli v človeku delo božje, da bi tudi človeka po grehu seboj v peklenko brezno potegnili. „Ne borimo se proti mesu in kervi, ampak proti duhovom naj večje zlobnosti, in ako hočemo zmagati, tedaj se moramo vedno spominjati nevarnosti, v kateri smo, nesrečnega konca, ki nas čaka, če nas sovražnik premaga. Zato je pisano: Spominjaj se jeze (božje), ker ne bo izostala. Ponižuj zelo zelo svojega duha, ker kazen krivičnega je ogenj in červ. (Sir. 7, 18, 19.)

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

1. S. Svítbert. Ta in vsaki dan v mescu vse naznanjene, a še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Duhovska posvečevanja. Postne in sv. Jožefa pobožnosti.

2. II. postna. S. Neža pražka. Češka, Moravska, Šlezija. Neko ljudsko društvo. Več nekatoličanov, posebno starokatoličanov.

3. S. Kunegunda. Bamberška cerkvena okrajina. Odlično ženstvo. Več ženinov, nevest, in zakonskih.

4. S. Kazimir. Da bi se devišstvo vredno cenilo. Poljska. Več dijakov. Važne volitve.

5. S. Pavel s tovarši mučenci na Japonskem. Spreobnjenje Japonske. „Duhovni in obhajanci.“

6. S. Fridolin. Južna Nemčija. Več samostanskih vstavov in cerkvenih stavb. Spreobnjenje več takih, ki segajo po tujem blagu. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Na očeh bolna deklica se na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Lucije hitro želi ozdraviti. — Prijatelj priporoča svojega nevarno bolnega sošolca za zdravlje, ako je Božja volja. Po uslišanji bode zahvalo očitno naznanil. — Dva razuzdana poba za spreobnjenje. Več šolskih mladenčev za vreden napredek.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Bolehnega veroznanskega učenika čast. gosp. Jož. Klemenčiča začasno nadomestuje čast. g. Mat. Kolar, stoljni vikar. Za člana izpraševalnega odbora za veroznanstvo na ljudskih in meščanskih šolah sta imenovana čč. gg.: dr. Jan. Svetina in stoljni vikar in katehet Mat. Kolar. — Stalno vmeščen na župnijo Hotederško je bil 20. t. m. č. g. J. Sakser. Župnijo Rudniško je dobil čast. g. Greg. Šlibar, duh. pom. pri M. D. v Polji. Čast. g. J. Kačar gre iz Predoslja na Breznico za duh. pom.

† **Podlipo**, pri Verhniki, je 20. t. m. po dolgem bolehanju umerl ondotni oskerbnik čast. g. Karol Kurent. R. I. P.

V Ribnici so obhajali letos prvič prelepo 40urno pobožnost presv. Rešnjega Telesa in bilo je dela silno veliko. V soboto in nedeljo dopoldne so bili sami domači gospodje, potem so začeli prihajati sosedje na pomoč. Vendar se marsikteri v veliki gnječi niso mogli vdeležiti, dasiravno jih je bilo spovedanih 1800—1900. Ljudje so verni in čutijo duhovne potrebe: blagor jim! Grešnik je nesrečen, in zato se o tako lepih prilikah vsak išče z Bogom spraviti, kdor pri luči noče slép ostati!

Postne pridige imajo v Ljubljani: V stoljnici P. Klinkowström (priliko o sejavcu in semenu). Čast. g. stoljni kaplan M. Šarabon (skrivnosti na Golgati).

Pri Frančiškanih preč. P. Evstahij Ozimek (ču-deži o Jezusovi smerti).

Pri sv. Jakobu preč. g. župnik Rozman (trije križi).

Pri sv. Petru č. g. župnik („o različnih stvareh, ki so v najtesnejši zvezi z Jezusov. terpljenjem“)

V Ternovem č. g. kapl. Kalan (poslednja papeževa enciklika).

„Poštimatec“ in sv. Peter.

„Poštimatec“ terka.

Sv. Peter: Kdo je?

„Poštimatec.“ Poštimatec iz mile Slovenije odprite!

Sv. Peter: Kaj je to — poštimatec, — te besede še v besednjaku ni?

„Poštimatec.“ Je no, mi napredvamo; to je taki človek, ki vse lepo „poštimituje“, tudi „zelencu lučke prižiga“, če je treba.

Sv. Peter: Za take pri nas ni prostora — ne smem odpreti.

Iz rimskega Martirologija.

30. sušca.

V Rimu tribun (predstojnik) sv. Kvirin. Le-tá je bil od papeža Aleksandra, ki ga je imel v varstvu, z vsimi domačimi kerščen. Pod cesarjem Adrijanom je bil zročen sodniku Avrelijanu, in ker je v sv. veri ostal stanovit, so mu jezik odrezali, ga na klado razpéli, mu roke in noge odsekali, ter poslednjič glavo odsekali. Spomni se, kateri duhovnov ali celo papeža spodobno ne spoštuješ, — spomni se vikšega vradnika sv. Kvirina, kako je še ko nevérik papeža spoštoval, se dal mu z vso svojo družino kerstiti, in je poslednjič v tolikih mukah življenje dal za sv. vero. Priporoči se temu slavnemu spričevavcu za dolžno spoštovanje do Kristusovih mašnikov, in delaj pokoro za dosedanje grehe.

V Saloniku ss. mučenci Domnin, Viktor in tovarši.

V Carigradu spomin premnogih katoliških marternikov, ktere je o času cesarja Konstancija veliki krivoverec Macedonij mnogotero in neslišano terpinčil in moril.

Na Sinajski gori sv. Klimak, opat.

V Sirakuzah sv. Zosim, škof in spoznovalec.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Mih. Barbo 1 gld. — Preč. g. župnik J. Potočnik 10 gld. — Čast. g. župnik Jak. Rasputnik 3 gld. — Č. g. kat. Sim. Zupan 5 gld. — Dober prijatelj 2 gld. — Iz semenišča dobra roka 1 gld. — Č. g. Val. Orehek 1 gld. — Neimen. prijatelj 2 gld.

Za sv. Očeta: Z Dražgoš g. Fr. Sterminar 1 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. S. Zupan, nunski katehet v Loki, 28 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca v Weimaru. Neim. organist 1 gld. — Neimenovan 1 gld. 50 kr.

Za afrik. misijon: Č. g. župnik Mih. Barbo 4 gld. — Preč. g. župnik J. Potočnik 5 gld.

Za bratovšč. božj. groba: Preč. g. župnik Jan. Potočnik 8 gld.

Za razne misijone: Preč. g. župn. J. Potočnik 5 gld.

Za Marijanišče: A. V. 1 gld.

Za oo. Trapiste v Marija-Zvezdi: A. V. 1 gld.

(Drugi dar. prih.)